மக்கள் அன்றாட வாழ்வில் உலகத்தோடு இணைந்து வாழ முற்படுகின்றார்கள். அவ்வழியாக இன்பம் அடையப் பார்க்கின்றார்கள். பிறப்பின் நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கு இது தேவைப்படுகின்றது. ஆனால், இந்த வழியில் இன்பத்தை நாம் தொடர்ந்து பெற்றுவர முடியாது. இதை அறிந்தும் கூட மக்கள் **''இச்சையுளே வைப்பர்''**. சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது இவையெல்லாம் தேவையற்றது எனப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தாலும், வலுவான பாசத்தால் கட்டப்பட்டு நிலையான இறை நாட்டத்தால் பெரும் இன்பத்தை அடைய முடிவதில்லை. ஆனால், ஒரு நாள் இறைவன் தகுந்த வழியைக் காட்டுகின்றான். அவனருளால் அந்த நேரம் கிட்டும்போது, உலக அனுபவங்களை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்கின்ற உணர்வு தோன்றுகின்றது. மனச்சேட்டைகள் அடங்குகின்றன. பிறவித் துயரைக் கொடுத்து வரும் அறிவு மாறி வாழ்க்கையின் உண்மையான நோக்கம் அகக்கண்களுக்குப் பளிச்சென விளங்கத் துவங்குகின்றது. **''ஊன் கெட்டு, உயிர் கெட்டு, உணர்வு கெட்டு, என் உள்ளமும் போய் நான் கெட்டவா''** என மணிவாசகர் பெருமான் உருகுகின்றார். நிலையான நெறி ஒன்றினை மனம் பற்றிய பிறகு விவரிக்கவொண்ணா அமைதியைக் காண்கின்றது. தம்முள் இருக்கும் இந்த நிலையான அறிவை அறிந்தவர்களுக்கு மலமில்லை, மாசில்லை, மான அபிமானமில்லை, குலமில்லை, உயிர்களைப்பற்றி நிற்கும் குண விசேஷங்களும் இல்லை, நலன் இல்லை, கேடில்லை, பிரம்மன் போன்ற கோடிக்கணக்கான தேவர்கள் முதல் மனிதன் வரை உள்ள பாசத்தால் கட்டப்பட்ட நிலையுமில்லை. இதுவே இறைவனுடன் பொருந்திய நிலையாகும். திருமூலரைப் போன்ற சித்த புருடர்கள் அந்த நிலையை அடைந்தவர்கள். அவர்கள் காட்டும் வழியினை நாமும் பின்பற்ற வேண்டாமா?

''ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்
கழிந்தேன் கடவுளும் நானுமொன் றானேன்
அழிந்தாங் கினிவரு மாக்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக் கண்டேனே''.

(திருமந்திரம் - 2958)

உறவு என்னும் பார்சத்தைக் கழிக்க வேண்டும். அதுவே மிகப்பெரும் சாதனையாகும். பிறப்பறுப்பதற்கு அதுவே ஒப்பற்ற சாதகமாகும். பாசம் நீங்கிய உயிர் சிவத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கின்றது. திருவருள் அதனுடைய சென்னியில் படிகிறது. திருவருள் வீழ்ச்சி தீவிரதர நிலையை அடைகிறது. மனிதன் மாறுகிறான். கடவுளாகிறான். எத்தனை பிறவிகள் எடுக்க நேர்ந்தாலும் இந்தக் குறிக்கோளே பின்பற்றத் தகுந்த குறிக்கோளாகும்.

❋ ❋ ❋

9. "அன்பும் சிவமும்"

இறைவன் அளப்பதற்கு அரியன். புலன்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். விண்ணுலகிலும் அதற்கு அப்பாலும் உள்ள தேவர்களும் மற்றவர்களும் தேடித் தேடி அலைந்து, திரிந்து காண முயன்றாலும் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் தென்படாதவன். பூவுலகில் மக்கள் செல்வத்தாலும் கல்வியாலும் இறைவனை அடைந்து விடலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால், செல்வத்தாலும் கல்வியாலும் இறைவனை அடைந்து விட முடியாது. ஏன், இவற்றிற்கு மேலே பல படிகளுக்கு அப்பாலுள்ள அறிவு எனும் ஆற்றலாலும் இறைவனைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. செல்வம், கல்வி, அறிவு என்கிற சாதனைப் படிகளிலிருந்து இறைவனைக் காண முயல்பவர்கள் தோல்வி அடைவார்கள். செல்வமும், கல்வியும் ஆணவமலத்தை வலுப்படுத்துகின்றன, அகங்காரத்தை வளர்க்கின்றன. இவற்றின் வழியாக இறைவன் என்கின்ற உண்மையை அடைய முடியாது. ஆனால், இறைவனைக் காண்பது எளிது என்பார்கள் அருளாளர்கள். அதற்குத் தேவை அருட்கண்கள் என்பார்கள். திருவருட்சக்தி உள்ளத்தில் பதிந்தமாத்திரத்தில், இறை உணர்வு தோன்றத் தொடங்கும் என்பார்கள். சிந்தனைகள் மாற்றம் பெறுகின்றன. உடலும், மனமும், மற்ற கருவிகளும், இருள் நீங்கியது போன்ற உணர்வினைப் பெறுகின்றன. அகக்கண்கள் திறக்கின்றன. அறிவாலான சோதி ஒன்று, உள்ளத்தில் தோன்றி, விவரிக்க முடியாத அனுபவத்தைக் கொடுக்கின்றது.

"அருளால் எவையும்பார் என்றான் - அத்தை
அறியாதே சுட்டிஎன் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால் - கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி"

என்பார் தாயுமானவர்.

இறைவனின் அருளை முழுமையாகப் பெற்றவர் திருநாவுக்கரசர். இறைவன் அவரைப் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாக்குகின்றான். திருநாவுக்கரசர் பரம்பொருளிடம் பற்றுக்கொண்டவராக மாறாத குறிக்கோளுடன் நீங்காத

அன்புடையவராக இருப்பதன் காரணமாகத் திருமாலும், நான்முகனும் காணாத சோதியைத் தம்முள்ளேயே கண்டு கொள்கின்றார்.

''தேடிக் கண்டு கொண்டேன் - திரு
மாலொடு நான்முகனும்
தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்னுள்ளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன்''.

என்று திருநாவுக்கரசர் தான் பெற்ற பேரின்பத்தில் மிகுந்த பெருமை கொள்கின்றார்.

காரைக்கால் அம்மையாரும் அதே நிலையில் இருப்பவர். இறைவனுடைய அருளின் தன்மையை முற்றிலும் அறிந்தவர் அவர். அவனுடைய அருளால் திருமாலும், நான்முகனும் காணாத ஒருவனைத் தான் கண்டு கொண்டதை நினைத்து நினைத்துப் பரவசப்படுகின்றார். பிறருக்கு அரியதாக உள்ள ஒன்று தனக்கு எளிதாகக் கிடைத்து விட்டதே என்று எண்ணி எண்ணி வியப்படைகின்றார்.

''இன்று நமக்குஎளிதே; மாலுக்கும் நான்முகற்கும்
அன்றும் அளப்பரியன் ஆனானை - என்றும் ஓர்
மூவா மதியானை மூவே முலகங்கள்
ஆவானைக் காணும் அறிவு''. (அற்புதத் திருவந்தாதி)

அருளாளர்கள் இறைவனுடைய அருளை எளிதாகப் பெறக்கூடிய முழுமையான தகுதி பெற்றவர்கள். இறைவன் அள்ளித் தருவது அருள். அந்த அருள் இன்பத்திலே திளைப்பதே நம்முடைய கோட்பாடாக அமைய வேண்டும். அருள் நமக்கு வெறுமனே கிடைத்துவிடுமா? நாம் அதற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமா என்கிற கேள்விகள் எழலாமல்லவா? காரைக்கால் அம்மையார் இதை எண்ணிப் பார்க்கின்றார். தனது நெஞ்சை நோக்கிப் பேசுகின்றார். ''நெஞ்சே இதுவரை நீ அறியாமல் இருந்தாய், இன்று உனக்கு ஈசன் அருள் கிட்டி விட்டது. அதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? நீ என்ன தவறு செய்திருந்தாலும் இறைவனிடம் உன்னுடைய அன்பைப் பெருக்கினாய். அவனுடைய அருளாகிய பெரும் சேமம், நன்மை, பாதுகாப்பு எல்லாம் உனக்குக் கிட்டிவிட்டன. ஆகவே, நீ பெருமகிழ்ச்சி பெற்ற நிலையில் இருக்கின்றாய். ஆனால், இத்துடன் போதும் என்று நிறுத்தி விடாதே. ஊரெல்லாம் பிச்சைக் கோலத்துடன் திரிந்து வருபவன் இறைவன். பிறர் தொடாத எலும்பினை மாலையாகக் கோர்த்து அணிந்து வருகின்றான். அவனைச் சாதாரணம் என்று நினைத்து விடாதே. அவன் மீது மேலும் மேலும் உனது அன்பைப் பெருகச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதன் மூலமாகத்தான் இறைவனுடைய அருளை நீ தொடர்ந்து பெறுவாய்'' என்று காரைக்கால் அம்மையார் தனது நெஞ்சத்திற்கு அறிவுரை கூறுகின்றார்.

"மகிழ்தி மடநெஞ்சே! மானிடரின் நீயும்
திகழ்தி; பெருஞ்சேமம் சேர்ந்தாய்; - இகழாதே
யாரென்பே யேனும் அணிந்துழல்வார்க் காட்பட்ட
பேரன்பே இன்னும் பெருக்கு". **(அற்புதத் திருவந்தாதி)**

இந்த அன்பைப் பற்றி நாம் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். நாம் நமது குடும்பத்தில் உள்ளவர்களிடம் அன்பை வைக்கின்றோம். நமக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் பாசத்தைக் கொட்டுகின்றோம். மனைவி, மக்கள், நண்பர்கள் என்றவாறு கூறிக்கொண்டு அவர்கள்மீது உயிரேயே வைத்திருக்கிறோமென்று பேசிக்கொள்கின்றோம். இந்த உணர்வினால் வரக்கூடிய அனுபவம் அன்பாகுமா? சற்று ஆழ்ந்து நோக்கினால் அது அன்பாகாது என்று புலப்படும். இந்த உறவிலே ஆசை இருக்கும், வேட்கை இருக்கும், நமக்குத் தெரியாமலேயே பிரதிபலன்களை எதிர்பார்க்கும், நோக்கமும் பொதிந்து கிடக்கும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தான் என்றும், தனது என்றும் வைத்துப் பார்க்கும் தன்மை இருக்கும். ஆகவே, சுயநலம் இருக்கும். **"மனிதர்கள் இச்சையுளே வைப்பர்"** என்கிறார் திருமூலர். புணர்ச்சிக் காலத்தில் இல்லாளுடன் ஒருவன் அன்பு கொண்டு உணர்ச்சி நிரம்பி இருக்கும் நிலை அன்பு என்று கூறப்பட்டாலும் அது சுயநலத்திலே தோன்றிய அன்பாகுமேயொழிய உண்மையான அன்பாகாது. உண்மையான அன்பில் தியாகம் இருக்கும்; ஆசை இருக்காது, பலாபலன்களை எதிர்பார்க்கும், குறிக்கோள் இருக்காது. பயன்கருதாமல் அன்பு செய்வதே ஒப்பற்றதாகும். மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர்கள் மீது வைப்பது மட்டும் அன்பன்று. தன்னுடன் தொடர்பு இல்லாதவர்கள் மீதும் வைக்கும் அன்பே உண்மையான அன்பாகும். இந்த அன்பு தெய்வீகத் தன்மையுடையது. மனிதனை மனிதனாக்குவது. இத்தகைய அன்பு உயிர்களிடையே இயல்பாகவே இருக்கின்றது.

ஆனால், மும்மலங்களாகிய திரை உண்மையை மறைக்கும்போது இந்த அன்பானது ஆசையாக மாறி விடுகின்றது. உண்மையில் எவ்வாறு அருள் இறைவனுடைய இயல்பாகின்றதோ, அவ்வாறே உயிருடைய இயல்பாக அன்பும் அமைந்துள்ளது. இதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்கள் அன்புக் கண்களால் உலகினைப் பார்க்க மாட்டார்கள். இவர்கள் எலும்பின் மீது தோல் போர்த்தப்பட்ட உயிரற்ற, பயனற்ற, வெற்றுடம்பு மட்டுமே என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

"அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு".

உயிர்களிடையே தன்னலமற்ற அன்பு வைப்பது இறைவனுடைய அருளுக்குச் சமானமாகும். அத்தகைய அன்பு மனிதர்களை இறைவனுக்கு அருகிலேயே அழைத்துச் செல்லும். அன்பு வளர வளர இறைத் தன்மையும்

வளரும். இறைவன் உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு உடலையும், உடலால் பெறக்கூடிய அனுபவங்களையும், இன்ப, துன்பங்களையும் அளிக்கின்றான். உயிர்கள் வினைப்பயன்களை அனுபவிக்க வேண்டி, இறப்பையும், பிறப்பையும் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளான். இறப்பு, பிறப்பு எனும் சூழலில் உயிர்கள் சிக்கித் தூண்டப்பட்டாலும், அவைகளை உய்விக்கும் நியதியாகவே இது அமைகிறது. அது எப்படி இருந்தாலும் அன்பு வழியில் வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பெற்றும், ஏற்றும் வாழ்ந்து வரும் உயிர்கள் தங்களுடைய பிறவிப் பயனை அன்பின் வழியே அடையலாம் என்கின்றார் திருமூலர். இறைவன் அன்புள்ளம் கொண்ட உயிர்களிடையேதான் புகுந்து, கலந்து நின்று பிறவித் துன்பத்தை நீக்குகின்றான்.

இதைக் கோடிட்டுக் காட்டும் திருமந்திரம் பின்வருமாறு:

"இன்பப் பிறவிக் கியல்வது செய்தவன்
துன்பப் பிறவித் தொழில்பல எண்ணினும்
அன்பிற் கலவிசெய் தாதிப் பிரான்வைத்த
முன்பப் பிறவி முடிவது தானே". **(திருமந்திரம் - 281)**

இறைவனிடத்தில் வைக்கும் அன்பு எல்லாவற்றையும் விட மேலானது. ஆனால், இந்த அன்பும் தன்னலமற்றதாக இருக்க வேண்டும். மாசற்றதாகவும், தூய்மையானதாகவும், உண்மையானதாகவும் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய அன்பு உயிர்கள் மீதெல்லாம் பொருந்தி இறைவனை நாடிச் செல்கின்றது. உலகத்தில் ஆசா பாசங்களின் அடிப்படையில் தோன்றும் அன்பானது ஐம்புலன்களின் சக்திக்குக்கட்டுப்பட்டு இயங்குகின்றது. ஆசை வடிவிலே நிற்கின்றது. இறைவனின் மறைப்புச் சக்திக்கு உட்பட்டது. ஆனால், ஐம்பொறிகளின் தொடர்பு அறுபட்ட நிலையில் எழும் அன்பானது இறைவனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமானது. அத்தகைய அன்பு உள்ளத்தில் இறைவன் தனது திருவடியைப் பதிக்கின்றான். அவனுடைய அருட்சக்தி அந்த உள்ளத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது. அந்த அருட்சக்தியே அவ்வுள்ளத்தை ஒளிமயமாக்குகின்றது. அதுவே அந்த உள்ளத்தோடு பரம்பொருளையும் சேர்க்கும். அவ்வுள்ளங்களில் சிவபெருமான் **"அன்பினில் விளையும் ஆரமுதாய்"** விளங்கி அருள் புரிவான்.

"அன்புறு சிந்தையின் மேலெழும் அவ்வொளி
இன்புறு கண்ணியொ டேற்க இசைந்தன
துன்புறு கண்ணியைந் தாடுந் துடக்கற்று
நன்புறு சிந்தையை நாடுமின் நீரே". **(திருமந்திரம் - 282)**

அன்பை யாரிடம் வைப்பது? சிவபரம்பொருள் மீது வையுங்கள் என்கிறார் திருமூலர். அவன் பொன்னிலும் பிரகாசமானவன். செக்கர் மேனியன். அவனுடைய திருமேனி செக்கர் வானத்தைப் போலச் சிவந்திருக்கும் **"சிவனெனும் பெயர் தனக்கே உடைய செம்மேனி**

எம்மான்'' என்கிறார் அப்பர் சுவாமிகள். உடலெலாம் திருநீறு பூசிக் கொண்டவன். செக்கர் வானாகிய செஞ்சடையிலே இறைவன் பிறையை அணிந்திருக்கின்றான். அது மிகவும் இளம்பிறை. ஆயினும், பளிச்சென்று பிரகாசிக்கின்றது. முதலில் பிறைக்கு இறைவன் தண்டனை வழங்கியிருந்தான். பின்னர்ப் பெருங்கருணையுடன் பிறையைத் தனது சடையிலே சூடிக்கொண்டான். வெண்ணீறு சுடுகாட்டுப் பொடியாகும். எல்லாம் முடிந்த பிறகு எஞ்சி நிற்கும் ''அந்தம் ஆதி''யை சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இந்த வெண்ணீற்று ஒளியில் விளங்கும் சிவபெருமானுடன் பிரியாது பின்னிக் கிடக்கும் அன்பே எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதாகும். அன்பே உருவான சிவபிரானை நாடுங்கள், அவனிடம் அன்பை வையுங்கள், அவனருளைப் பெறுங்கள் என்கிறார் திருமூலர்.

''பொன்னைக் கடந்திலங் கும்புலித் தோலினன்
மின்னிக் கிடந்து மிளிரும் இளம்பிறை
துள்ளிக் கிடந்த சுடுபொடி யாடிக்குப்
பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே''. (திருமந்திரம் - 271)

இறைவனை அடையப் பல வழிகள் உண்டென்பர் பெரியோர். இவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. திருமூலரே வேறொரு இடத்தில் தவமும், அறமும் மேற்றுணையாமே என்கின்றார். வாழ்க்கையிலே கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அன்பும், அறமும் மனிதனைப் பக்குவப்படுத்துகின்றன. புலனடக்கம் செய்து மனதைக் கட்டுப்படுத்தி உடலால் அடையப்பெறும் இன்பங்களைக் குறைத்து அல்லது தவிர்த்து, கடுமையான துறவறம் பூண்டு யோக சாதனை மூலமாகவே இறைவனை அடைதல் சாலச் சிறந்தது என்னும் கொள்கையுடையவர்கள் உண்டு. திருமூலர் அருளிச் செய்துள்ள திருமந்திரத்தில் முக்கியமான பகுதியான மூன்றாம் தந்திரம் யோக நெறிகளை விரிவாக எடுத்துச் சொல்லுகின்றது. திருமூலர் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் கடுமையான யோகம் புரிந்து வாழ்ந்த யோகியானதால் அட்டாங்க யோகம் என்கின்ற நெறிக்கு முக்கியமான இடத்தைத் தருகின்றார். அதே நேரத்தில் அவர் அன்பைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அன்பு இன்றியமையாதது என்று சொல்லுகின்றார். கடுமையான தவம் செய்துதான் இறைவனை அடைய முடியும் என்பதன்று.

எலும்பை விறகாக்கும் வகையிலும், ஊனுடலைத் தவக்கனலில் வாட்டும் வகையிலும் இறைவனை நாடினாலும் அந்த முயற்சிக்கு அடிப்படையாக உள்ளத்திலே அன்பு இல்லையெனில் ஒரு பயனும் இல்லை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இறைவன் விரும்புவது அன்பு. அந்த அன்பினால் இறைவன் தொண்டரை உருக்கவல்லவன். அன்பினால் உருகி உருகி மாணிக்கவாசகர் சிவமானார். இறைவனைப் அடைய அன்பில் உருகி அழ வேண்டும். அரற்ற வேண்டும். இராப்பகல் இறைவனை பணிந்தேத்த வேண்டும். அகமுருகி இறை நினைவை நிரப்பி இறைவன்பால் தன்னை

முழுதும் அர்ப்பணித்துக் கொள்ள வேண்டும். ''நானும் அப்படிச் செய்துள்ளேன். அதையும் நீங்கள் செய்யுங்கள். என்போல நீங்களும் அன்பால் உருகி இறைவனை ஏற்றினால் ஞானத்தை அடையலாம். இல்லாவிட்டால் இறைவனை அடைய முடியாது'' என்கிறார் திருமூலர்.

''என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்போல் மணியினை யெய்தஒண் ணாதே''.

(திருமந்திரம் - 272)

ஆதியும், அந்தமும் இல்லாதவன் இறைவன். ஊழிதோறும் ஊழி ஐந்தொழில்களை விடாது புரிந்து கொண்டு வருகின்றான். சிவபெருமான் கொன்றை மலரைச்சூடி இருக்கின்றான். அவனுக்கு அது மிகவும் பிடித்தமான மலர். தன்னுடைய அருளினால் தேனையும் மிக்க இன்பம் தரும் சக்தியை ஒரு பக்கத்தில் உடையவனாக இருக்கின்றான். அவனுடைய ஒளி பொன்னைப் போல இருக்கின்றது. ஆனால், இத்தகைய இறைவன் அடைய முடியாதவன் என்று ஐயுற வேண்டாம். அவனிடம் அன்பு வைப்பவர்கள் மீது அருள் மழை பொழிகின்றான். **''ஆர்வம் உடையவர் காண்பார் அறந்தன்னை''** என்கிறார் திருமூலர். இறைவன் அவ்வாறு தன்னிடம் அன்பு செய்பவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைத் தருகின்றான். ஏனென்றால், அவன் அன்பு வடிவமாக இருக்கின்றான். அவனிடம் யார் அன்பு கொள்கின்றார்களோ அவர்களிடம் நிலையாக நின்று கொண்டு அருள்பாலிக்கின்றான். அவர்களுக்கு வழித்துணையாகவும் இருக்கின்றான். **''தானொறு வண்ணம் என் அன்பில் நின்றானே''** என்கிறார் திருமூலர். இறைவனுடைய நினைப்பில் தங்களுடைய முழுச் சிந்தனையை வைப்பவர்களுக்குச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் சோதியாக தோற்றமளிக்கின்றான்.

''அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுள்ளான்
முன்பினுள் வான்முனி வர்க்கும் பிரானவன்
அன்பினுள் ளாகிஅமரும் அரும்பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே அணைதுணை யாமே''.

(திருமந்திரம் - 279)

இறைவன் பேரின்ப வடிவானவன். சீவர்களுடைய இன்பத்தில் பொருந்தி மகிழ்கின்ற அன்பு வடிவானவன். இராப்பகல் தன்னைப் பாசத்துள் வைத்துப் பரிவு செய்வார்களை நன்கு அறிவன். அவர்களிடையே வந்து அவர்கள் உள்ளத்திலேயே உறைந்து கொள்வான். ஆனால், இதை யாரும் அறிந்து கொள்வதில்லையே! அவனை விட்டு விட்டு நினைப்பதில் பயனில்லை. கிடைப்பதற்கரிய ஒளி வடிவாகிய இறைவனை சிக்கெனப் பற்றிக் கொண்டு அவன் வழியே செல்ல வேண்டாமா? அவ்வாறு செல்வதன்

மூலம் எல்லையில்லாப் பெருமையை அடைய வேண்டாமா? அவ்வாறு நீக்கமற நினைந்து அவனுடன் ஒன்றி இருப்பதே இனிமையான நீராடல் ஆகுமல்லவா? இவ்வாறு தான் செய்தவாறு மற்றவரையும் இறைவனைச் சிக்கெனப்பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று அழைக்கின்றார் திருமூலர்.

"விட்டுப் பிடிப்பதென் மேதகு சோதியைத்
தொட்டுத் தொடர்வன் தொலையாப் பெருமையை
எட்டுமென் னாருயி ராய்நின்ற ஈசனை
மட்டுக் கலப்பது மஞ்சன மாமே". **(திருமந்திரம் - 289)**

மாணிக்கவாசகர் இறைவனைச்சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டவர். தன் எண்ணங்களையெல்லாம் இறைவனிடம் அர்ப்பணித்துத்தன் கண்களை அழகிய திருவடிகளாகிய மலர்களுக்கு அடிமையாக்கித்தனது வாக்கை இறைவனுடைய நாமத்திற்கு நிழலாக்கி மாணிக்கவாசகர் இறைவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்கின்றார். அம்மையப்பன் ஓர் ஒப்பிலாத மணி, அன்பினில் விளைந்த ஆரமுது. நானோ புழுவிற்கும் கீழானவன். அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கி நிற்பவன். ஆயினும் இறைவன் எனக்குச் சிவபதத்தை அளித்தான். செல்வன் சிவபெருமான். அவனை சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டேன் என்கின்றார்.

"அம்மையே அப்பா ஒப்பு இலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆர் அமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்து அலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவ பதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே". **(திருவாசகம்)**

இறைவனை ஒருவர் சிக்கெனப் பற்றிக் கொண்டால் அவர் வேண்டியவற்றையெல்லாம் இறைவன் வாரி வழங்குகின்றான். மும்மலங்களை அழிக்கின்றான். அருட்கண்ணை விழிப்பிக்கின்றான். அன்பர்களுடைய உள்ளத்தில் சிவ ஒளியை பெருகச் செய்வான்.

"அருத்தியுள் ஈசனை யாரருள் வேண்டில்
விருத்தி கொடுத்திடும் விண்ணவர் கோனே".
(திருமந்திரம் - 277)

இறைவனிடம் மக்கள் பலவிதங்களில் அன்பு வைக்கின்றனர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் இறைவனருளால் பலவிதமான நன்மைகளைப் பெறுகின்றனர். ஆனால், உண்மையான அன்பர்கள் இறைவனிடமிருந்து இத்தகைய நன்மைகளை நாடுவதில்லை. அவற்றை அவர்கள் வெறுப்பார்கள். அன்பிலே ஊறி நிற்கின்ற அடியவர்கள் இறைவனிடமிருந்து

ஒன்றுமே வேண்டுவதில்லை. அவர்கள் வீட்டுப் பேறினைக் கூடப் பெரிதாக நினைப்பதில்லை. அத்தகைய பேற்றினை அடைய வேண்டும் என்கின்ற ஆசையும் அவர்களிடம் இருப்பதில்லை. உலகில் மக்கள் பல பொருள்களைச் சேர்த்து வாழ வேண்டுமென்று விரும்புகின்றார்கள். ஆனால், இறைவனுடைய உண்மை அன்பர்கள் பொருட்செல்வத்தை நாடுவதில்லை. அதனால் கிடைக்கும் இன்பத்தை விரும்புவதில்லை. இன்பத்திற்குப்பிறகு துன்பமும் வரும் என்று அவர்கள் நன்கு உணர்ந்தவர்கள். அவர்கள் இன்ப துன்பங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. எல்லாவற்றையும் சமதிருஷ்டியோடு பார்ப்பார்கள். இவர்கள் வேண்டுவது இறைவனுடைய அன்பு. இறைவன் மீது அன்பு வைப்பதையே பேரின்பமாகக் கருதுவார்கள். இவர்கள் பற்றற்றவர்கள். அவர்கள் இறைவனை வேண்டி வணங்குவது உயர்ந்த அன்பின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. சேக்கிழார் பெருமான் இத்தகைய திருத்தொண்டர்களின் அன்பினை வெகுவாகப் புகழ்ந்து பாடுகின்றார்.

"கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்,
ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்,
கூடும் அன்பினிற் கும்பிட லேஅன்றி
வீடும் வேண்டா விறவின் விளங்கினார்".

(பெரிய புராணம், திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 8)

ஆகவே, அன்பு மிகப் பெரிது. தவம், யோகம் போன்றவைகளைவிடப் பெரிது. அன்பினால் உருகினால் சிவத்தை அடையலாம். அவ்வாறு முதல்வனை நாடுங்கள். நானும் சிவத்தை அன்பினாலேயே நாடினேன். பெரும் கருணையோடு சிவபெருமான் என் அன்பை ஏற்று உருக்கித்தன் அன்பையே தலையாக நிற்கச் செய்தான். மீண்டும் மீண்டும் பிறவிக் கடலிலே மூழ்கக்கூடிய நிலையை நீக்கி வினைகளைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்துக் கொண்டு சாவை நோக்கிச் செல்வதைவிட இறவாமையை நாடுவதே மேலாகும். அதை அன்பினால் செய்வதே சாலச் சிறந்தது. அன்பு அறிவைத் தருகின்றது. ஒளியைத் தருகின்றது, மும்மலங்களை அழிக்கின்றது. அன்புள்ளம் படைத்தவர்கள் சிவமாம் தன்மையைப் பெறுகின்றனர். அன்பிற்கும், சிவத்திற்கும் இடைவெளி இல்லை. அன்பே சிவம்.

"அன்பு சிவம்இரண் டென்பார் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே.". **(திருமந்திரம் - 270)**

10. "உள்நின்ற சோதி"

ஒரு காலத்தில் பிரம்மனும் திருமாலும் தங்களுடைய வலிமையால் செருக்கடைந்தார்கள். பிரம்மனும், திருமாலும் மற்ற தேவர்களும் ஆணவப் போக்கில் நிற்கும் தன்மையை நீக்கியவர்கள் அல்லர் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவர்களிடையே யார் பெரியவர் என்கின்ற போட்டி உண்டாயிற்று. விவாதம் தொடங்கியது. விவாதம் முற்றிப் போரில் முடிந்தது. இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் அவர்கள் முன் ஓர் அனல் பிழம்பாய்க் காட்சியளித்தார். அந்தத் தீப்பிழம்பு ஆகாயத்திலும் எல்லா அண்டங்களிலும் பரவி நின்றது. ''நானே கடவுள், நானே கடவுள்'' என்று போர் புரிந்த பிரம்மனும் திருமாலும் அந்தச் சோதிப் பிழம்பைப் பார்த்து அதனுடைய அடியையும், முடியையும் காண்பவர்களே அவர்களில் முதல்வராவர் என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். ஆணவ மிகுதியால் தங்களை முழுமுதற் கடவுள் என்று நினைத்திருந்ததைத் திருமூலர் பேதைமை என்று விளக்குகின்றார். திருமால் வராக வடிவம் கொண்டு, நிலத்தைப் பிளந்து பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பாதாளத்தில் பல பாகங்களுக்குச் சென்று அந்தச் சோதிப் பிழம்பின் அடியைக் காண முற்பட்டான். கடைசியில் திருமாலுக்குத் தோல்வியே கிட்டியது. தான் தோற்றதாகத் திருமாலும் ஒப்புக் கொண்டான். திருமால் செல்வத்திற்கு இருப்பிடம். ஆகவே, செல்வத்தால் மட்டும் இறை அனுபவத்தை அடைய முடியாது. இறைவனைப் பெற முடியாது. பிரம்மனோ அன்னப்பறவை உருவம் எடுத்துப்பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் அந்தச் சோதிப் பிழம்பின் முடியைக் காண வேண்டும் என்கிற நோக்கத்துடன் முடியை நோக்கிப் பறந்து கொண்டே இருந்தான். ஆயினும் அந்த முடியைக் காணவில்லை. முடியைக் காணாதவன் தனது இயலாமையை ஒப்புக் கொண்டிருக்கலாமே? ஆணவமலத்தால் கட்டுப்பட்டு, உண்மை அறிவு மறைக்கப்பட்ட நிலையில் அவன் இதைச் செய்யவில்லை. அவனுடைய மனத்தில் இருந்த ஒரே ஆசை திருமாலுக்கு முன் தான் சாதித்துவிட வேண்டும் என்பதே. எனவே, தான் முடியைக் கண்டுவிட்டதாகப் பிரம்மனே பொய் கூறினான். பிரம்மன் கல்விக்கும், நூல் அறிவுக்கும் இருப்பிடம். மிகுந்த கல்வி கற்றவர்கள், நூல் அறிவினால் ஓங்கியவர்கள் தத்துவங்களைக் கரைத்துக் குடித்து விட்டுச் சில நேரங்களில் தாங்கள் சொன்னதுதான் சரி என்று பொய்யாகக்கூடச் சாதிப்பது

உண்டு. ஆனால், இறைவனை இப்படியெல்லாம் பொய் சொல்லி அடைந்து விட முடியுமா?

''அடிமுடி காண்பார் அயன்மால் இருவர்
படிகண் டிலர்; மீண்டும் பார்மிசைக் கூடி
அடிகண் டிலேன்என் றச்சுதன் சொல்ல
முடிகண்டேன் என்றயன் பொய்மொழிந் தானே''

(திருமந்திரம் - 88)

பிரம்மன் பொய் கூறியது சிவபெருமானுக்குப் பொறுக்கவில்லை. அக்னி தம்பத்தைப் பிளந்து கொண்டு சிவபெருமான் உக்கிர ரூபத்துடன் காட்சியளித்தான். பிரம்மனுக்கு எங்கும் கோயில் உண்டாகாதவாறு சபித்தான். பிரம்மதேவன் பதைபதைத்து, அஞ்சி மன்னிப்புக் கேட்டான். திருமாலும் பிரம்மனும் மீண்டும் மீண்டும் சிவபெருமானுடைய பெருமையைப்பாடித் துதித்து, பூசித்து வழிபட்டார்கள். அவர்களுடைய வேண்டுகோளை ஏற்று இறைவன் மக்கள் வழிபாட்டுக்குரிய இலிங்க வடிவமாகக் காட்சியளித்தான். இதுவே இலிங்கத் தோற்றத்திற்கு மூலமென்று இலிங்க புராணம் விளக்கிக் கூறுகின்றது. இதைத்தான் **''திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்று உணராத் திருவடி''** என்று மாணிக்கவாசகர் பாடுகின்றார்.

''அரனார் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ''

என்பதும் திருவாசகமாகும்.

சேக்கிழாரும் இந்த இலிங்க புராண வரலாற்று உண்மையைத்

''தொழுவார்க்கே அருளுவது சிவபெருமான் எனத்தொழார்
வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும்
இழிவாய கருவிலங்கும் பறவையுமாய் எய்தாமை
விழுவார்கள் அஞ்செழுத்தும் துதித்துய்ந்த படிவிரித்தார்''

என்று விளக்கியுள்ளார்.

இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன். சர்வ வியாபி. அணுவிற்கு அணுவாயும், அப்பாலுக்கு அப்பாலாயும் நிற்பவன். அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்பார் தாயுமானவர். ''அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி, அருளொடு நிறைந்தது எது?'' என்பதும் அவருடைய திருவாக்காகும்.

எண்ணிய எல்லாவற்றையும், விரும்பியது எல்லாவற்றையும் அளிக்கத்தக்க அருள்நிறைந்த ஒளியே அருட்பெரும் சோதியாகும் என்று வள்ளலார் பாடுகின்றார்.

"எனைத்தும் துன்பிலா இயல்பளித்து எண்ணிய
அனைத்தும் தரும்சபை அருட்பெருஞ் சோதி".

ஆயினும், வெறும் செல்வத்தாலும், கல்வி அறிவாலும் இறைவனைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது. நூல்களைப் படித்து, சாத்திரங்களைப் பேசி இறைவனைக் கண்டுகொள்ளுதலும் கடினம். தர்க்கவாதங்களும், ஆராய்ச்சிகளும் நம்மை இறைவனிடம் சேர்த்துவிடா. இறை அனுபவம் என்பது இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. இறைவன் எப்பொழுதும் சுடர்விட்டுக் கொண்டே உள்ளான். அவனைப் புரிந்து கொள்ள வேறுவிதமான வழிகளை நீங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பார் திருஞானசம்பந்தர்.

"ஏதுக்க ளாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா; சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி;
மாதுக்கம் நீங்க லுறுவீர், மனம்பற்றி வாழ்மின்"

திருநாவுக்கரசர் இறைவனைச் ''சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்'' என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே, புராணங்களிலிருந்தும் அருளர்ளர்களுடைய திருவாக்கிலிருந்தும் இறைவன் சோதிமயமானவன் என்று நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்தச் சோதியை நாம் எப்படிக்கண்டு அனுபவிப்பது? நமது உடலானது பூதங்கள், இந்திரியங்கள், புலன்கள், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்கிற நான்கு அந்தக் கரணங்கள் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையாகும். இவற்றைக்கொண்டே நாம் அனுபவத்தைப் பெறுகின்றோம். அறிவை வளர்க்கின்றோம், இன்பத்துன்பங்களைப் பெறுகின்றோம். இந்தக் கருவிகள் தூல நிலையிலும், சூக்கும நிலையிலும் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன. இந்தக் கருவிகளோடு நமது உயிரானது ஒன்றிப் போயிருப்பதால், இந்தக் கருவிகளால் கிடைக்கும் அனுபவம்தான் நமது உயிரைத் தாக்குகின்றது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. உயிரையும், உடலையும் ஒன்றாக நிலைத்தே வாழுகின்றோம். உண்மையில் உடலும் அதனைச் சார்ந்த கருவிகளும் சடப்பொருள்களாகும், எல்லா அனுபவங்களையும் உயிரே பெறுகிறது. அந்த அனுபவங்கள் வாயிலாக உயிரே மீண்டும் மீண்டும் பிறவிகளை எடுத்து வினைக்கடலை வளர்த்துக் கொள்கின்றது. புறக்காட்சிகளைச் சதா அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் உயிரானது அகக்காட்சிகளை அறிந்து கொள்ள பொதுவாக முற்படுவது இல்லை. உயிரினுடைய வினைக் கூட்டங்களின் அழுத்தமே இதற்குக் காரணமாகும். புறக்கருவிகள் எப்பொழுதும் புறத்தே சென்று கொண்டிருக்கின்றன. **''கண்ணொன்று பல காணும்; தனைக்காணா''** என்பார் திருமூலர். இது உயிருடைய இயல்பாகும். தான் சார்ந்திருக்கும் பொருளையே பற்றி நிற்கும். அந்த நிலையில் பிரபஞ்சம் எங்கும் பரவி நிற்கும் பரம் சுடரைப் பார்ப்பதற்கான தகுதி பெறாததன் காரணத்தால் அந்தப்

பரம்சுடரை உயிரானது காண்பதில்லை. ஆனால், உண்மையில் இறைவன் எப்படி இருக்கின்றான்? அவன் **"நிலமுழு தண்டத்துள் நீளியன்"**. மண்ணும் விண்ணும் பரந்து நிற்பவன். பல உடம்புகளாக நிற்கின்றான். அவற்றில் உள்ள உயிர்களுக்குள் உயிராய் நிற்கின்றான். அந்த உயிர்களின் அறிவு ஒளியாக நிற்கின்றான். தனது எல்லையற்ற பேராற்றலால் சூரிய, சந்திர மண்டலங்களைக் கடந்து, அண்டங்கள் முழுவதும் ஊடுருவ நிற்கின்றான். பிரம்மன், திருமால் போன்றவர்கள் கண்களுக்கு அழல் பிழம்பாகக் காட்சியளிக்கின்றான்.

"ஊனாய் உயிராய் உணர்வங்கி யாய்முன்னஞ்
சேணாய்வா னோங்குந் திருவுரு வேஅண்டத்
தாணுவும் ஞாயிறுந் தண்மதி யுங்கடந்
தாண்முழு தண்டமு மாகிநின் றானே" (திருமந்திரம் - 374)

அதாவது, உடலும் உடலைச் சார்ந்த கருவிகளும் பிற பொருள்களை அறிகின்றன. தம்மை அறிந்து கொள்வதில்லை. உயிரானது உடலையும், கருவிகளையும் பயன்படுத்திப் பிற பொருள்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்கின்றது. தன்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதில்லை. இறைவன் அண்டமெல்லாம் பரந்து உயிருக்கு உயிராயும் நிற்கின்றான். ஆனால், உயிர்கள் தம்முள் இருக்கும் இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதில்லை. இதற்குக் காரணம் இறைவனுடைய மறைப்புச் சக்தியாகிய திரோபவமாகும். இதுவும் அறியாமையும் ஆகும். இந்த அறியாமையின் சேர்க்கை காரணமாக உயிருக்குயிராய் நிற்கும் இறைவனைப் பற்றி நாம் உணர்ந்து கொள்ள முற்படுவது இல்லை. உண்மையில் இறைவன் உள்ளத்தினுள்ளேயே நிற்கின்றான். உயிரினிடத்தே சோதியாகப் பிரகாசிக்கின்றான். உயிருக்கும் அவனுக்கும் இடையே சிறிது இடைவெளி கூடக் கிடையாது. இதை உயிர் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. இதற்குக் காரணம் உயிரானது வெளிப்புறப் பொருட்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதுதான். தன்னுள் இருக்கும் இறை உண்மையை அறிந்து கொள்ளாத நிலை அறியாமை எனப்படும்.

"உள்ளத் தொருவனை உள்ளுறு சோதியை
உள்ளம்விட் டோரடி நீங்கா ஒருவனை
உள்ளமுந் தானும் உடனே இருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உருவறி யாதே" (திருமந்திரம் - 431)

இதுவே உயிர் அனுபவிக்கும் மருள் நிலையுமாகும். இந்த நிலையும் ஓர் இருண்ட நிலைதான். வெளிச்சம் சற்று காணப்படுகின்றது ஆனால் இந்த வெளிச்சம் விஷய அனுபவங்களுக்கே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இந்த நிலை நீங்கி உயிர் தூய ஒளியிலே தன்னை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கான அருளைப் புரிவதும் இறைவனே ஆவான். பல பிறவிகளைப் பெற்று, பல இன்பத்துன்பங்களை அனுபவித்து இறைவனுடைய பேரருளால் உயிர் தன்னுடைய வினைக்கூட்டங்களைக் குறைத்துக் கொள்கின்றது.

மலங்களுடைய தன்மை குறைகின்றது. அறிவுதயம் ஏற்படுகின்றது. அப்பொழுது உயிரானது தனது உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்கின்றது. தனக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்கின்றது. அப்பொழுது உயிர் தன்னுள் இறை எனும் சோதியை உணர்ந்து கொள்கின்றது. இதுவே உள்ளத்து இருள் நீங்கிய நிலையாகும். பகலில் சூரியனும், இரவில் சந்திரனும் தோன்றிப் பிரகாசிப்பதன் மூலமாக நாம் பெறும் ஒளியானது புறத்தே உள்ள ஒளியாகும். இந்த ஒளி உள்ளத்தைச் சூழ்ந்துள்ள இருளை நீக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றதில்லை. திருவருளே உள்ளத்திற்கான விளக்கத்தைத் தரும்.

"தெருளும் உலகிற்குந் தேவர்க்கும் இன்பம்
அருளும் வகைசெய்யும் ஆதிப் பிரானும்
சுருளுஞ் சுடருறு தூவெண் சுடரும்
இருளும் அறநின் றிருட்டறை யாமே" **(திருமந்திரம் - 435)**

திருமூலர் பெருமான் திருவருளை முழுமையாகப் பெற்றவர். உள்நின்ற சோதியை உணர்ந்தவர். விண்ணில் அமரர்கள் இறைவனை இன்பப் பொருளாக விரும்புகின்றனர். மண்ணில் மக்கள் இறைவனைப் புகழ்ந்து திருக்கோலத்தைக் காண ஆவல் கொள்கின்றார்கள். ஆனால், திருமூலரோ இறைவனை உயிருக்குள் கண்ணிலுள்ள கருமணியைப் போல் காண்கின்றார். இறைவன் மண்முதலாகிய ஐம்பூதக் கூட்டங்களிலே பரந்து நிற்கின்றான். அதேநேரத்தில், உயிரின்கண் நிற்கின்றான். உயிரை ஆட்டுவிக்கின்றான். இந்த நிலைமை திருமூலர் உள்ளத்தில் எப்படி விளங்குகின்றது தெரியுமா? இறைவன் உயிருடன் கலந்து நிற்கும் தன்மை, நீரில் கலந்த பால்போல் இருக்கின்றது என்று திருமூலர் கூறுகின்றார். அத்துடன் அவர் நிற்கவில்லை. நீரில் பால்போல் கலந்து நிற்பது ஓர் நுட்பமான நிலையாகும். உயிருக்குயிராக இறைவனும் கலந்து நிற்பது அதிநுட்பமான நிலை ஆகும். இந்த உண்மையைக் கண்டு கொண்டால் உள்ளத்திலே எழும் பேரின்பத்தைப் பற்றி விவரிக்க இயலுமா? அந்த உணர்வினைத் திருமூலர் ''சோராமற்காணும் சுகம்'' என்கின்றார். இதை ''அறிந்தேனே'' என்று அவர் கூறுவது அவர் பெற்ற அனுபவத்தைக் குறிக்கும். இந்த அனுபவம் நூலறிவால் ஏற்பட்ட அனுபவம் அன்று. இந்த அனுபவம் இறைவனுடைய பேரருளால் உள்ளத்தே தோன்றி, எழுந்து, நிரம்பி நிற்கும் அனுபவமாகும்.

"ஆரும் அறியாத அண்டத் திருவுருப்
பார்முத லாகப் பயிலுங் கடத்திலே
நீரினிற் பால்போல நிற்கின்ற நேர்மையைச்
சோராமற் காணுஞ் சுகம்அறிந் தேனே"

(திருமந்திரம் - 450)

காரைக்கால் அம்மையாரும் இத்தகைய அனுபவம் பெற்றார்கள். ஒன்று இறைவனைத் திருமூர்த்தமாகத் தரிசிக்கலாம். மற்றொன்று அன்பினால் இறைவனை நமக்குள் எண்ணி, அனுபவித்து இன்பமடையலாம். ஆனால், அகக்கண் கொண்டு பார்ப்பவருக்கு இறைவன் அவர்களுடைய சித்தத்தில் சோதிமயமாகக் காட்சியளிப்பான் என்று கூறுகின்றார்.

''நாண்பார்க்கும் காணலாம் தன்மையனே; கைதொழுது
காண்பார்க்கும் காணல்ஆம்; காதலால் - காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுனே தோன்றுமே, தொல்உலகுக்கு
ஆதியாய் நின்ற அரன்.'' (அற்புதத் திருவந்தாதி)

''இது அன்றே

மின்னும் சுடர் உருவாய் மீண்டு ஆய்என் சிந்தனைக்கே
இன்னும் சுடர்கின்றது இங்கு''. (அற்புதத் திருவந்தாதி)

இறைவனாகிய திருவிளக்கு உள்ளத்தின் நின்று, சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துப்பல ஆற்றல்களைப்புரிவதை நமச்சிவாயமாகிய ஐந்தெழுத்தென உணர்ந்த திருநாவுக்கரசர் இவ்விளக்கின் அருமையைப் பற்றிப்பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:

''இல்லக விளக்கது விருள்கெ டுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதியுள்ளது
பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமச்சி வாயவே''. (நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்)

இறைவனை **''உள்ளத்து ஒடுங்கும் புறத்துளும் கள்ளத் தலைவன் கமழ்சடை நந்தி''** என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். இதே கருத்தை **''உள்ளத்தினுள்ளே உளப்பல தீர்த்தங்கள்''**, **''தெள்ளத்தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்''**, **''தேயமும் நாடும் திரிந்து எங்கள் செல்வனைக் காயம் இந்நாட்டிடைக் கண்டு கொண்டேனே''** போன்ற திருமந்திர அடிகள் நமது உள்ளத்தில் மேலும் பதிய வைக்கின்றன.

இந்தக் கருத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டிய கட்டம் நமக்கு இப்பொழுது வந்து விட்டது. நமக்கு முகம் இருக்கின்றது. முகத்தில் இரு கண்கள் இருக்கின்றன. இந்த முகத்தின் கண்களால் நாம் பார்க்கின்றோம். காணும் வெளிப்புறக் காட்சிகள் நமது மனதை வந்தடைந்து உள்ளத்தில் அனுபவங்களை வாரி வழங்குகின்றன, அறிவைத் தருகின்றன. இந்த அறிவு முடிவான அறிவு அல்ல. நிலையான அறிவை, பேரறிவை நாம் பெற வேண்டும். அதற்கு முகத்தின் கண்களால் மட்டும் பார்த்தால் போதாது. நமக்கு உள்ளும் புறமும் உண்டு. உள்ளமாகிய அகத்திற்கும் காணும் சக்தி உண்டு. அந்தச் சக்தி நம்மிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் இறைவனுடைய அருளே. அவனுடைய அருளாலேயேதான் இந்த